CRISTINA CASSAR SCALIA

ΤΟ ΠΥΡΟΦΑΝΙ

μετάφραση
Βιολέττα Ζεύκη

διόπτρα

Στη μητέρα μου,
που με έμαθε να αγαπώ τα βιβλία.

Το κυνήγι αναμνήσεων δεν είναι ποτέ ευχάριστο... Τις όμορφες αναμνήσεις δεν μπορείς πια να τις πιάσεις και τις άσχημες δεν μπορείς να τις σκοτώσεις.

GIORGIO FALETTI,
Io sono Dio

— 1 —

Το παλιό πυροφάνι αποφάσισε επιτέλους να λειτουργήσει και τώρα ταλαντευόταν από τον γάντζο του φωτίζοντας ένα τετραγωνικό μέτρο θάλασσας.

Ο Σάντε Ταμάρο ήταν στην πρύμνη, σε μια επισφαλή στάση. Με το κεφάλι σκυμμένο, τη μύτη χωμένη στον κουβά με τον γυάλινο πάτο, κάθε τόσο κοιτούσε για να βεβαιωθεί ότι το καμάκι και το δίχτυ ήταν κοντά του.

Ο Μανφρέντι Μοντερεάλε κοιτούσε αδιάφορα τα εξαρτήματα για το ψάρεμα που κείτονταν, αχρησιμοποίητα, στο κατάστρωμα της βάρκας. Με τα χέρια ακίνητα πάνω στα κουπιά, τραγουδούσε στίχους του Ντε Αντρέ που μιλούσαν για έναν ψαρά.

«Θα πάψεις επιτέλους μ' αυτή την ψαλμωδία; Τρομάζεις τα ψάρια και φεύγουν», φώναξε ο Σάντε και σηκώθηκε όρθιος ξαφνικά. Η βάρκα ταλαντεύτηκε επικίνδυνα.

Ο Μανφρέντι άφησε τα κουπιά. «Α, ναι; Γι' αυτό, εδώ και δυο ώρες, δεν τσακώσαμε ούτε μια σαρδέλα;» είπε ειρωνικά κι έπιασε κάτω από το κάθισμά του το πεσμένο θερμός.

Ο Σάντε με μια χειρονομία έδειξε ότι δεν άξιζε καν να του απαντήσει.

«Έλα, πάρε», είπε ο Μανφρέντι, δίνοντάς του το ποτήρι που είχε μόλις ξαναγεμίσει, «τουλάχιστον πιες λίγο καφέ να ζεσταθείς. Η υγρασία περονιάζει κόκαλα απόψε. Μα πες μου τώρα, είναι λογικό, αντί να είμαι τέτοια ώρα στο σπιτάκι μου και στο

κρεβατάκι μου, να κάθομαι και να το φαντασιώνομαι από τα εκατό μέτρα ξεπαγιασμένος ώρες ατελείωτες σ' αυτόν τον πάγκο; Κι όλα αυτά γιατί; Για να ευχαριστήσω εσένα. Όχι τίποτ' άλλο, απαγορεύεται και να τραγουδάω Ντε Αντρέ».

Αφού είχαν λύσει και συναρμολογήσει ξανά το πυροφάνι –ένα πραγματικό κειμήλιο που ο Σάντε είχε ανακαλύψει μετά από πολύ ψάξιμο και λειτουργούσε όποτε του έκανε κέφι– για λίγη ώρα έπλευσαν κοντά στην ακτή. Τελικά σταμάτησαν να κάνουν κουπί, γιατί αλλιώς θα έδιωχναν τα ψάρια, και στήθηκαν ακριβώς μπροστά στα βράχια που έβλεπε από το διαμέρισμά του ο Μανφρέντι.

«Γιατρέ, είσαι τελείως άσχετος», απάντησε ο Ταμάρο, «το ψάρεμα με πυροφάνι είναι αργό, δεν έχει συγκεκριμένους χρόνους. Είναι μια φιλοσοφία, ας πούμε».

Ο γιατρός τον κοίταξε με δυσπιστία. Ήπιε κι εκείνος μια γουλιά καφέ. «Φυσικά, μια *φιλοσοφία* του ψαρέματος», αστειεύτηκε, κουνώντας το κεφάλι.

Πώς είχαν καταφέρει να γίνουν φίλοι παρέμενε ένα μυστήριο και για τους δυο τους. Ο Μανφρέντι Μοντερεάλε, παιδίατρος στο επάγγελμα, ήταν από το Παλέρμο αλλά ζούσε στην Κατάνια εδώ και επτά χρόνια. Ή μάλλον, για την ακρίβεια, στο Άτσι Καστέλο, στον δεύτερο όροφο μιας μικρής πολυκατοικίας με θέα τους μαύρους βράχους, ανάμεσα στο νορμανδικό κάστρο και στο Άτσι Τρέτσα, μπροστά στους οποίους λικνιζόταν τώρα η βάρκα του φίλου του. Ο Σάντε Ταμάρο, από την άλλη, ήταν δημοσιογράφος, Κατανέζος ως το κόκαλο και με έντονη κλίση στις έρευνες. Αλλά στις δύσκολες και ατόφιες έρευνες, όπου το άσπρο ήταν άσπρο και το μαύρο μαύρο, χωρίς γκρίζες ζώνες.

Ο Μανφρέντι περιεργάστηκε το μπαλκόνι του: από το σημείο εκείνο έμοιαζε πιο μικρό. Έπρεπε να αλλάξει δυο φυτά

και να βάψει το παντζούρι της μπαλκονόπορτας. Όταν είχε χρόνο... Αλλά ήταν χαριτωμένο εκείνο το σπίτι. Ήταν το ιδανικό περιβάλλον για εκείνον.

Έσκυψε κάτω από τον πάγκο όπου καθόταν και ψαχούλεψε το σακίδιό του για να ξαναβάλει μέσα το θερμός.

«Ένα αυτοκίνητο σταματάει κάτω από το σπίτι σου», είπε ο Σάντε.

Ο Μανφρέντι σήκωσε το κεφάλι. Η αυλόπορτά του ήταν η τελευταία στον δρόμο, έπειτα άρχιζε η βραχώδης ακτή, ελεύθερη τέτοια εποχή από τις πασσαλόπηκτες εξέδρες για τους λουόμενους.

«Α, ναι. Κάνα ζευγαράκι θα 'ναι, που θέλει λίγη απομόνωση. Τα βράδια του χειμώνα πάνε κι έρχονται ένα σωρό...»

«Όσο γι' αυτό, συμβαίνει και το καλοκαίρι», διαφώνησε ο δημοσιογράφος. «Όμως...» συνέχισε μισοκλείνοντας τα μάτια, «Δεν νομίζω ότι πρόκειται για ζευγαράκι».

«Ε, τότε θα είναι κάποιος μοναχικός νυχτερινός στοχαστής. Μην αρχίζεις τα σενάρια τώρα γιατί, σε διαβεβαιώνω, δεν πρόκειται για κάτι τέτοιο».

Αλλά ο Σάντε είχε ήδη φτάσει στη μέση του σεναρίου του και έψαχνε στην υφασμάτινη τσάντα του για να βρει τα κιάλια.

Τα έφερε στα μάτια του. «Πάντως είναι δύο, άντρες».

«Αυτό δεν σημαίνει...» απάντησε ο γιατρός.

«Μπορεί να είναι κλέφτες και να 'χουν βάλει στο μάτι το σπίτι σου, όσο εσύ είσαι εδώ, αμέριμνος, και υποτιμάς τη σοβαρότητα του πράγματος».

Ο Μανφρέντι απάντησε με έναν αναστεναγμό παραίτησης, του πήρε τα κιάλια από τα χέρια και τα έστρεψε προς το αυτοκίνητο.

Ένας άντρας βγήκε από τη θέση του συνεπιβάτη και άνοιξε το πορτμπαγκάζ. Έβγαλε μια μεγάλη βαλίτσα και άρχισε να τη

σέρνει προς τους βράχους. Ο οδηγός πρόβαλε στο παράθυρο της πόρτας κι έπειτα τρύπωσε πάλι μέσα.

«Σάντε, δεν νομίζω ότι ενδιαφέρονται για το σπίτι μου. Όμως σίγουρα κάνουν κάτι παράξενο».

Ο δημοσιογράφος ξαναπήρε τα κιάλια και εστίασε στον άντρα που προχωρούσε πάνω στα βράχια ώσπου χάθηκε πίσω από το στηθαίο που οριοθετούσε τον δρόμο. Τον είδε να επιστρέφει γρήγορα, με άδεια χέρια, και να μπαίνει στο αυτοκίνητο που ξεκίνησε με τέρμα το γκάζι.

«Στοιχηματίζω το δεξί μου αρχίδι ότι σε εκείνη τη βαλίτσα υπάρχει κάτι πολύ επικίνδυνο. Ή τουλάχιστον κάτι παράνομο», σχολίασε ο Σάντε, ενθουσιασμένος. Πήγε στην πρύμνη και άρχισε να τοποθετεί τα δίχτυα και τα καμάκια σε ένα ντουλάπι. Ανέβασε τον κουβά κι έσβησε το πυροφάνι. Έβγαλε τα κουπιά και τα στερέωσε στη θέση τους.

«Πάμε», είπε, κατεβάζοντας τη μηχανή και βάζοντας μπρος.

«Πού πάμε;» ρώτησε ο Μανφρέντι, ξαφνιασμένος από την ταχύτητα με την οποία είχε αφήσει τα ψάρια στην τύχη τους. Μέσα σε τρία λεπτά, και λιγότερο, αποσυναρμολόγησε τον εξοπλισμό που είχαν στήσει μετά από ώρες δουλειάς και με ατέλειωτη υπομονή.

«Σπίτι σου», απάντησε ο δημοσιογράφος. Σώπασε για μια στιγμή, συγκεντρωμένος.

«Θέλω να δω πού πέταξε τη βαλίτσα».

— 2 —

Η αστυνομική υποδιευθύντρια Βανίνα Γκουαράζι τσαλάκωσε το χάρτινο σακουλάκι με υπολείμματα σοκολατένιας κρέμας, χάρη στο περιεχόμενο του οποίου είχε μόλις συμβιβαστεί με τον κόσμο. Ταλαντεύτηκε στην καρέκλα παίζοντας με το τσαλακωμένο χαρτί στα χέρια της και κοιτάζοντας το ρολόι τοίχου στο γραφείο της, που έδειχνε οκτώ και τριάντα. Πέντε λεπτά επιπλέον, δηλαδή, από την προηγούμενη φορά που το είχε κοιτάξει. Ήπιε την τελευταία γουλιά καπουτσίνο, έβαλε μέσα στο ποτήρι το άδειο φακελάκι ζάχαρης και έκλεισε το καπάκι.

Είχε ξυπνήσει στραβά. Νωρίς, και στραβά. Λόγω της ακατάλληλης, ως συνήθως, ώρας που την είχε πάρει ο ύπνος το προηγούμενο βράδυ, είχε κοιμηθεί συνολικά τρεις ώρες, το πολύ. Και μάλιστα εκείνο το πρωί, το πρώτο –και ίσως το μοναδικό– από εκείνα τα σπάνια κενά μεταξύ της αρχειοθέτησης ενός δολοφονημένου μακαρίτη και της ανακάλυψης του αμέσως επόμενου. Μια ευκαιρία για κάποιες ανέσεις που τις πολύ φορτωμένες μέρες ήταν υποχρεωμένη να τις ξεχάσει. Μια θαυμάσια ευκαιρία, μόνο που μέσα της είχε προκαλέσει το αντίθετο από το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Η Βανίνα το ήξερε καλά: μηδενική δουλειά σήμαινε μηδενικές έγνοιες και μηδενικές έγνοιες σήμαιναν ότι θα έπαιρναν το πάνω χέρι άλλες σκέψεις, βαριές. Τόσο βαριές, που την έκαναν να νοσταλγεί ακόμα και τις πιο περίπλοκες υποθέσεις.

Έριξε το σακουλάκι προς τον κάδο με τα σκουπίδια

προσπαθώντας να βάλει καλάθι, αλλά το έστειλε πολύ ψηλά κι αυτό έπεσε έξω από την ανοιχτή μπαλκονόπορτα.

«Γαμώ το…» έβρισε, σηκώθηκε απότομα κι έτρεξε προς το μικρό μπαλκόνι.

Βγήκε έξω, επιφυλακτικά, βγάζοντας ένα Gauloises και ανάβοντάς το με αδιάφορο ύφος καθώς περιεργαζόταν τον δρόμο με το βλέμμα της.

Η οδός Βεντιμίλια, όπως και όλοι οι δρόμοι που τέμνουν την Κατάνια από το κέντρο της πόλης ως τις Καμάρες της Μαρίνας, εκείνη την ώρα ήταν βυθισμένη στο απόλυτο χάος. Μια σειρά από αυτοκίνητα πλησίαζαν κορνάροντας και με επιθετικές διαθέσεις στη διασταύρωση με την οδό Βιτόριο Εμανουέλε, που εκείνη τη στιγμή είχε μπλοκάρει τελείως, χάρη σε τρία αυτοκίνητα και δύο αστικά λεωφορεία.

Ο επιθεωρητής Α Καρμέλο Σπανό, σκυμμένος πάνω από το πεζοδρόμιο, σηκώθηκε όρθιος. Έστρεψε το κεφάλι προς τα απέναντι παράθυρα και τα σάρωσε με το βλέμμα του. Έπειτα γύρισε μια προς τα δεξιά και μια προς τα αριστερά επιθεωρώντας το κτίριο, ώσπου κατέληξε τελικά στο μπαλκόνι της υποδιευθύντριας Γκουαράζι. Της χαμογέλασε και τη χαιρέτησε σηκώνοντας το χέρι, ενώ με το άλλο κρατούσε ένα μπαλάκι από χαρτί που η Γκουαράζι το γνώριζε πολύ καλά.

«Καλημέρα, αρχηγέ!» της φώναξε, πριν περάσει την πύλη της Σκουάντρα Μόμπιλε* και την κλείσει πίσω του.

---

* La Squadra Mobile (Κινητή Ομάδα): Πρόκειται για μονάδα της Ιταλικής Κρατικής Αστυνομίας, που υπάγεται στην Κεντρική Διεύθυνση Καταπολέμησης Εγκλήματος. Τα μέλη της διενεργούν έρευνες με πολιτικά ρούχα και συμβατικά οχήματα, είτε με δική τους πρωτοβουλία είτε με εξουσιοδότηση της δικαστικής αρχής. Κάθε μονάδα διαθέτει τμήματα που εξειδικεύονται σε επιμέρους κατηγορίες ποινικών αδικημάτων, όπως Τομέας Εγκλημάτων Κατά Ζωής, Δίωξη Ναρκωτικών, Δίωξη Οργανωμένου Εγκλήματος κ.ά. (Σ.τ.Μ.)

«Βρε τα παλιόπαιδα! Αν είναι δυνατόν, είναι φυσιολογικό να περπατάς αμέριμνος στο πεζοδρόμιο και να σου πετάνε σκουπίδια στο κεφάλι; Ούτε που πρόλαβα να καταλάβω από πού μου ήρθε», γκρίνιαξε ο επιθεωρητής, βγαίνοντας στο μπαλκόνι μαζί της.

Η Βανίνα χαμογέλασε μέσα της, χωρίς να σχολιάσει. Του πρόσφερε ένα τσιγάρο. Πάλι καλά που στο καφέ κάτω από το σπίτι της, στο Σάντο Στέφανο, δεν χρησιμοποιούσαν χαρτί με φίρμα αλλά ανώνυμα άσπρα σακουλάκια. Θα ήταν δύσκολο για τον Σπανό να υποθέσει ότι ένα *παλιόπαιδο* της γειτονιάς είχε διανύσει 13 –και μισό– χιλιόμετρα για να αγοράσει πρωινό σε ένα χωριό στις πλαγιές της Αίτνας.

«Σήμερα επικρατεί ασυνήθιστη ηρεμία», διαπίστωσε ο επιθεωρητής.

Ακόμα και ο διάδρομος ήταν σιωπηλός. Τα δύο τρίτα της Σκουάντρα Μόμπιλε εκείνο το πρωί ήταν εκτός γραφείου, συμμετείχαν στη συνέντευξη Τύπου του αστυνομικού διευθυντή Τίτο Μάκια σχετικά με μια επιχείρηση κατά του οργανωμένου εγκλήματος που είχε ολοκληρωθεί το προηγούμενο βράδυ, με καμιά τριανταριά συλλήψεις, τέσσερις από τις οποίες ήταν άψογες.

Ο Τομέας Εγκλημάτων Κατά Ζωής, αντίθετα, είχε συνάντηση στο διπλανό γραφείο, όπως κάθε πρωί. Κοινωνικοποιούνταν, αντάλλασσαν απόψεις, αναμένοντας να φανεί η υποδιευθύντρια Γκουαράζι με τη γνωστή, χρόνια, μισάωρη καθυστέρηση. Εκείνο το πρωί, το γεγονός ότι βρισκόταν ήδη στο γραφείο της, όταν έφτασαν, τους είχε αποπροσανατολίσει.

Άρχισε να κλείνει τις μπαλκονόπορτες, για να τους συναντήσει μαζί με τον Σπανό, όταν η επιθεωρήτρια Μάρτα Μπονατσόλι εμφανίστηκε ξαφνικά στο κέντρο του δωματίου.

«Αρχηγέ, το ξέρω ότι δεν το θέλεις καθόλου, αλλά φοβάμαι ότι πρέπει να έρθεις στο τηλέφωνο μέσα. Είναι μια ταραγμένη

τύπισσα που λέει ότι έχει να μας δώσει μια σημαντική πληροφορία. Και θέλει να μιλήσει μόνο σ' εσένα, διαφορετικά θα κλείσει το τηλέφωνο», την ενημέρωσε.

Η Βανίνα αναστέναξε. Όλο και πιο συχνά ο κόσμος απαιτούσε να μιλάει απευθείας σε εκείνη. Και γι' αυτό, ως γνωστόν, έφταιγαν τα μέσα ενημέρωσης, που τον τελευταίο καιρό είχαν προβάλει, υπέρ το δέον, το πρόσωπο και το όνομά της· δυο φορές μάλιστα, ακόμα θυμόταν τον τρόμο της, είχαν αναφερθεί και στο παρελθόν της. Στο Παλέρμο. Στον πατέρα της, τον επιθεωρητή Τζοβάνι Γκουαράζι, που είχε δολοφονηθεί βίαια πριν είκοσι πέντε χρόνια από έναν αρχηγό της Κόζα Νόστρα, μπροστά στα μάτια της. Στα χρόνια που αφιέρωσε στον αγώνα της κατά της μαφίας. Στον Πάολο Μαλφιτάνο, τον εισαγγελέα της Περιφερειακής Διεύθυνσης κατά της Μαφίας, και τότε σύντροφό της, που τέσσερα χρόνια νωρίτερα τον είχε σώσει από μια απόπειρα δολοφονίας με εννιάρι, επίσης με μαφιόζικη σφραγίδα. Παρωχημένα άρθρα, με τη γλοιώδη πατίνα μιας «ρητορικής της νομιμότητας», στα οποία η ίδια, η αστυνομική υποδιευθύντρια Τζοβάνα Γκουαράζι, παρουσιαζόταν ως υπέρμαχος της δικαιοσύνης με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο. Κάτι σαν σερίφης με σικελική εσάνς.

«Έλεος!» βόγκηξε, σπρώχνοντας την πόρτα.

Στο διπλανό δωμάτιο ο υπαρχιφύλακας Φραγκαπάνε και ο αρχιφύλακας Νουνάρι ήταν σκυμμένοι πάνω από το γραφείο της Μπονατσόλι και κοίταζαν το ανοιχτό τηλέφωνο.

Η Βανίνα τους απομάκρυνε κουνώντας το χέρι και κάθισε στην εργονομική καρέκλα της Μάρτα. Ακούμπησε τα γόνατα στα ειδικά μαξιλαράκια, όπως είχε δει να κάνει η Μάρτα, και αμέσως η καρέκλα έγειρε προς τα εμπρός.

«Εδώ Γκουαράζι», ανακοίνωσε, πατώντας το κουμπί της ανοιχτής ακρόασης.

«Καλημέρα, κυρία». Παύση. «Με συγχωρείτε, πρόκειται για κάτι πολύ σοβαρό και ήθελα να το ακούσετε ιδίοις ώσι». Ήταν μια λεπτή φωνή, γυναικεία αλλά αναμφίβολα αλλοιωμένη.

«Με ποιον μιλώ;»

«Δεν μπορώ να σας το πω αυτό». Κι άλλη παύση. «Κυρία Γκουαράζι, πρέπει να με ακούσετε: Είμαι σίγουρη ότι τη νύχτα σκότωσαν μια κοπέλα».

Γύρω από το γραφείο σχηματίστηκε ένα πηγαδάκι. Η υποδιευθύντρια Γκουαράζι αναζήτησε το βλέμμα του Σπανό, που είχε ζαρώσει το μέτωπο.

«Και πού σημειώθηκε αυτή η δολοφονία;»

«Σε ένα σπίτι, στην οδό Βιλίνι α Μάρε».

«Και πώς είστε βέβαιη; Ήσαστε μάρτυρας του γεγονότος;»

«Όχι», απάντησε εκείνη, η αγωνιώδης φωνή της γινόταν όλο και πιο πνιχτή. «Εγώ δεν ήμουν μάρτυρας! Με έδιωξαν πριν να… Δεν μπορώ να σας εξηγήσω. Σας παρακαλώ, πηγαίνετε να δείτε τι συνέβη. Είμαι σίγουρη ότι δεν κάνω λάθος. Ο αριθμός του κτιρίου είναι 158».

Η Βανίνα πήγε να απαντήσει, αλλά την πρόλαβε το *κλικ* από την άλλη άκρη της γραμμής.

Για μερικά δευτερόλεπτα όλοι κοιτάζονταν σιωπηλοί.

«Εγώ λέω ότι είναι μούφα», είπε ο Φραγκαπάνε.

«Μήπως η κλήση πέρασε από το τηλεφωνικό κέντρο;» ρώτησε η υποδιευθύντρια τον αρχιφύλακα Νουνάρι.

Πριν πάρει απάντηση, ο Σπανό έκανε έναν μορφασμό, σαν να 'θελε να πει ότι δεν το θεωρούσε πιθανό.

«Όχι, αρχηγέ, το έλεγξα αμέσως. Ήταν απευθείας η κλήση», απάντησε ο Νουνάρι.

«Γι' αυτό, αν θέλουμε να μάθουμε κάτι, πρέπει να κάνουμε αίτηση στην εταιρεία τηλεφωνίας. Για κάθε ενδεχόμενο, ας ελέγξουμε αν υπήρξε κάποια κλήση στην Άμεση Δράση από

εκείνη την περιοχή. Φασαρίες, ασυνήθης κινητικότητα, θόρυβοι που παραπέμπουν σε πιθανούς πυροβολισμούς... τέλος πάντων, όλο το γνωστό ρεπερτόριο», κατέληξε η Βανίνα, μιλώντας στον αρχιφύλακα, που έγνεψε καταφατικά και κατευθύνθηκε αμέσως προς την πόρτα.

Μετακίνησε τα γόνατά της, που είχαν αρχίσει να πονούν, και η εργονομική καρέκλα έγειρε ακόμα περισσότερο. Ακούμπησε τους αγκώνες στο γραφείο της Μάρτα για να μην προσγειωθεί με τη μύτη στο χάρτινο ποτήρι που είχε αφήσει εκεί η επιθεωρήτρια. Ήταν ένα υγρό μείγμα καφετί χρώματος, που σκορπούσε μια μυρωδιά από άχυρο και χαμομήλι, με μια νότα ευκαλύπτου, αντάξιο αυτών που θα σέρβιραν σε κάποιο σπα στο νότιο Τιρόλο.

«Μην τυχόν και πιεις εσύ έναν καφέ της προκοπής, ε Μάρτα;» της ξέφυγε, καθώς σηκωνόταν.

Η κοπέλα ανασήκωσε τους ώμους, χωρίς να απαντήσει. Άλλωστε, ήταν πια γεγονός ότι, στο θέμα του φαγητού και των ποτών, ανάμεσα σε εκείνη και την Γκουαράζι το χάσμα ήταν αγεφύρωτο.

«Συγγνώμη, αρχηγέ», διέκοψε ο Φραγκαπάνε, «με όλο τον σεβασμό, εγώ νομίζω ότι αυτό το τηλεφώνημα είναι...»

«Ναι, Φραγκαπάνε, κατάλαβα τι νομίζετε», τον έκοψε η Βανίνα, «αλλά ακόμα κι αν έχετε δίκιο, δεν μπορούμε να μην κάνουμε έναν έλεγχο».

Ο υπαρχιφύλακας έγνεψε καταφατικά. Αναζήτησε με το βλέμμα τον Σπανό, με τον οποίο είχαν κοινό γραφείο και κοινή μακρόχρονη υπηρεσία· και ήταν πασιφανές ότι η αρχηγός τού είχε απόλυτη εμπιστοσύνη.

Ο επιθεωρητής ήταν απορροφημένος. Ούτε εκείνον έπειθε το τηλεφώνημα, προφανώς, αλλά κάτι στη φωνή εκείνης της γυναίκας τον ανησυχούσε. Ίσως ο αγωνιώδης τόνος της, όταν

η Γκουαράζι της έκανε ερωτήσεις, ή ίσως η βεβαιότητα με την οποία είχε δώσει τη διεύθυνση. Σε κάθε περίπτωση δεν μπορούσε να την αγνοήσει.

«Θα πάω εγώ να ρίξω μια ματιά, κυρία Γκουαράζι», πρότεινε.

Η Βανίνα απάντησε με ένα σαρκαστικό μειδίαμα: «Ναι, βέβαια, κι εγώ να μείνω στο γραφείο να μουχλιάσω; Μαζί θα πάμε, εσείς κι εγώ. Πολύ με παραξενεύει αυτή η ιστορία». Γύρισε προς την Μπονατσόλι, που προσπαθούσε να πιει την τελευταία γουλιά εκείνου του αφεψήματος, το οποίο είχε κρυώσει πια και σίγουρα ήταν ακόμα πιο άθλιο. «Η Μάρτα θα έρθει μαζί μας για να ξεσκάσει λίγο, γιατί σήμερα τη βλέπω κάπως πεσμένη».

«Πεσμένη; Εγώ;» της απάντησε η Μπονατσόλι. Το βλέμμα της Γκουαράζι, λίγο καλοσυνάτο και λίγο ειρωνικό, πάγωσε οποιαδήποτε περαιτέρω απαίτηση εξηγήσεων.

Στις εννιάμισι το πρωί, η κίνηση στην παραλιακή είχε τη συνήθη ροή μιας εργάσιμης μέρας στα τέλη του φθινοπώρου, όταν οποιαδήποτε επιθυμία επίσκεψης των βράχων της Σκολιέρα είχε εγκαταλείψει οριστικά τη φαντασία των Κατανέζων. Οι λουτρικές εγκαταστάσεις, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, ήταν πια κλειστές. Στον σχεδόν άδειο πλέον ποδηλατόδρομο, μόλις κόλλαγε λίγο η κίνηση, εισέβαλλαν κάτι πονηροί οδηγοί σκούτερ. Στο πεζοδρόμιο προς τη μεριά της θάλασσας, κάνα δυο φανατικοί του τζόκινγκ με περιβολή μαραθωνοδρόμου αψηφούσαν τον ήλιο του Νοέμβρη, που εκείνο το πρωινό με τον καταγάλανο ουρανό άγγιζε τον δείκτη UV του Ιουλίου. Μόνο τα καφέ στα αριστερά τους έδειχναν να αντιστέκονται κι εξακολουθούσαν να διατηρούν έναν αξιοπρεπή αριθμό πελατών.

Το υπηρεσιακό όχημα κινούνταν γρήγορα με οδηγό τη Μάρτα. Στο μπροστινό κάθισμα, με τον αγκώνα στο παράθυρο, το

σβηστό τσιγάρο ήδη έτοιμο ανάμεσα στα χείλη και τον αναπτήρα ανά χείρας, η Βανίνα κοίταζε τις βίλες και τα εξοχικά που είχαν χτιστεί κατά μήκος του γκρεμού βόρεια του λιμανιού της Όνινα, κατευθυνόμενοι στη διεύθυνση που είχε υποδείξει η γυναίκα στο τηλεφώνημα.

Μπήκαν στην οδό Βιλίνι α Μάρε, τη διάνυσαν με ταχύτητα πεζού και επιτέλους έφτασαν στον αριθμό 158· μια ταπεινή εξοχική κατοικία, αρκετά παλιομοδίτικη και δίχως θέα προς την πλευρά των βράχων.

Η Βανίνα και ο Σπανό βγήκαν αμέσως, όσο η Μάρτα πάρκαρε το όχημα δίπλα στον μαντρότοιχο – χαμηλός με πλέγμα για τα αναρριχητικά φυτά, με τα φύλλα τους ήδη κοκκινισμένα. Πίσω από τη λευκή σιδερένια καγκελόπορτα ξεκινούσε ένας μικρός χωματόδρομος που έκοβε στα δύο έναν παραμελημένο μικρό κήπο και οδηγούσε σε ένα διώροφο κτίριο, που φαινόταν σε καλή κατάσταση.

Ο Σπανό πλησίασε προς το κουδούνι δίπλα στην καγκελόπορτα και δοκίμασε να το χτυπήσει.

«Επιθεωρητή, δεν νομίζω ότι θα σας απαντήσει κανείς», πρόβλεψε η Βανίνα, κοιτάζοντας μέσα από ένα σημείο της μάντρας που δεν είχε πλέγμα. Φαινόταν πως ήταν μια θερινή κατοικία, κλειστή αυτή την εποχή. Ο κήπος ήταν ελάχιστα φροντισμένος αλλά όχι χέρσος, τα κλειστά παντζούρια σε καλή κατάσταση, η καγκελόπορτα δεν είχε βαφτεί πρόσφατα ωστόσο η μπογιά της δεν ήταν υπερβολικά ξεφλουδισμένη: όλα έδειχναν ότι επρόκειτο για ένα σπίτι που δεν κατοικούνταν τους τελευταίους μήνες.

Ο Σπανό την πλησίασε, με το τηλέφωνο στο αφτί.

«Η Άμεση Δράση δεν έλαβε καμία κλήση», της ανέφερε κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Η Βανίνα κατένευσε, ενώ συνέχιζε να κοιτάζει το δρομάκι.

«Αρχηγέ, νομίζω ότι τελικά είχε δίκιο ο Φραγκαπάνε. Όντως το σπίτι είναι κλειστό και εκεί μέσα μπορεί να υπάρχει οτιδήποτε, ίσως και κάνα κορίτσι πεθαμένο, αλλά…»

«Χτες βράδυ έβρεξε και στην Κατάνια;» τον διέκοψε η υποδιευθύντρια Γκουαράζι, χωρίς να πάρει το βλέμμα της και συνεχίζοντας να καπνίζει το τσιγάρο που άναψε μόλις πάτησε πόδι έξω από το αμάξι. Στο Σάντο Στέφανο, το χωριό στις πλαγιές της Αίτνας όπου έμενε, το προηγούμενο βράδυ είχε γίνει κατακλυσμός. Δεν ήταν μακριά, παρ' όλα αυτά σπάνια οι δύο αυτές πόλεις είχαν τις ίδιες καιρικές συνθήκες. Και η αιτία γι' αυτό ήταν –καλώς ή κακώς, ανάλογα με το πώς το έβλεπε κανείς– το βουνό.

«Ναι, έβρεξε κι εδώ, παραλιακά», απάντησε η Μπονατσόλι, που στο μεταξύ είχε σκαρφαλώσει στον διπλανό τοίχο και κοίταζε προς την ίδια κατεύθυνση.

«Άρα, λογικά, εκείνο το ίχνος από ελαστικά στον χωματόδρομο είναι οπωσδήποτε σημερινό», είπε η υποδιευθύντρια Γκουαράζι, δείχνοντας ένα σημείο στον δρόμο όπου φαινόταν ένα αποτύπωμα.

«Ή της χτεσινής νύχτας», πρόσθεσε η Μάρτα.

Ο Σπανό έγειρε όσο χρειαζόταν για να παρατηρήσει το σημείο που έδειχνε η αρχηγός τους. Το ίχνος ήταν αρκετά έντονο, που σήμαινε ότι είχε γίνει σε βρεγμένο έδαφος. Και ότι δεν είχε προκληθεί πριν τη βροχή της προηγούμενης νύχτας γιατί, διαφορετικά, θα είχε σβηστεί.

«Παίδες, πρέπει να γίνει έλεγχος, προσεκτικός. Ας δούμε σε ποιον ανήκει το σπίτι», ανακοίνωσε η Βανίνα, κατεβαίνοντας από το χαλαρό τούβλο πάνω στο οποίο είχε ανέβει.

Ήταν μια αίσθηση, μονάχα μια αίσθηση. Η ήπια ανησυχία που την κυρίευε κάθε φορά που δεν την έπειθε κάποια λεπτομέρεια ή που, όπως έλεγε ο Σπανό, «ο θάνατος ήταν κοντά». Θα

μπορούσε να είναι η ιδέα της, φυσικά, ή ίσως ο υπερβάλλων ζήλος της· ή, ακόμα χειρότερα, το βάσανο μιας πωρωμένης αστυνομικού που δεν μπορούσε να πιστέψει ότι βρισκόταν μπροστά σε μια νέα υπόθεση· αλλά εκείνη τη στιγμή ελάχιστη σημασία είχε αυτό για τη Βανίνα. Κάτι της έλεγε ότι το πρωινό τηλεφώνημα δεν ήταν μούφα. Και τώρα ήθελε να το ξεκαθαρίσει.

Η μέρα της είχε πάρει τη σωστή τροπή.

— 3 —

Η βαλίτσα, με μια πρώτη ματιά, έδειχνε σφηνωμένη ανάμεσα σε δύο βράχους, σε ένα δυσπρόσιτο σημείο. Ο Μανφρέντι είδε κι έπαθε να πείσει τον Σάντε να μη ρισκάρει να γκρεμοτσακιστεί παριστάνοντας τον ντετέκτιβ για να ικανοποιήσει μια εμμονή που, ήταν σίγουρος, στο τέλος θα αποδεικνυόταν μια τεράστια ανοησία.

«Δεν καταλαβαίνεις», επέμενε ο δημοσιογράφος, «μπορεί να βγάλω λαβράκι. Έτσι γίνεται συνήθως στο επάγγελμά μου: Ένα γεγονός που, αν είσαι τυχερός, το 'χεις πάρει χαμπάρι μόνο εσύ, μπορεί να φέρει τα πάνω κάτω».

Τον είχε ακούσει χιλιάδες φορές να το λέει αυτό, όταν τον έβλεπε να εξαφανίζεται σαν το λαγωνικό κυνηγώντας το ένα ή το άλλο στοιχείο, χάρη στο οποίο θα ανακάλυπτε ποιος ξέρει τι ή θα ξεσκέπαζε κάποια δολοπλοκία. Για να έρθει, έπειτα, κάποιος άλλος, που είχε μάθει τις σπουδαίες ειδήσεις από το σπιτάκι του, έτοιμες να γίνουν λέξεις, και ίσως υποβαθμισμένες χάριν πολιτικής ορθότητας.

Όμως ο Ταμάρο δεν το 'βαζε κάτω, και ο Μανφρέντι, κατά βάθος, τον θαύμαζε γι' αυτό. Στην πραγματικότητα, ο Σάντε είχε εκδώσει κάποια ενδιαφέροντα άρθρα στην εφημερίδα όπου εργαζόταν, τη *La Cronaca*. Άρθρα ενδιαφέροντα αλλά κάπως άβολα. Δίχως συμβιβασμούς, έλεγε εκείνος: από την πένα ενός ελεύθερου ανθρώπου. Άρθρα που, αντί να απογειώσουν την καριέρα του, την επιβράδυναν με σταθερό ρυθμό.

Ωστόσο, η ιστορία με τη βαλίτσα για τον Μανφρέντι ήταν μάλλον μια φαντασίωση.

Μια φαντασίωση με την οποία ο δημοσιογράφος είχε εμμονή, σε σημείο ώστε να αρχίσει να αναρωτιέται αν έπρεπε να ενοχλήσει έναν φίλο αστυνομικό επιθεωρητή.

«Άλλωστε, είναι περίεργο που την άφησε σε εκείνο ακριβώς το σημείο, τη βαλίτσα. Δεν κρύβεται και τόσο καλά εκεί», μονολογούσε ο Σάντε, σκύβοντας από τα κάγκελα της ταράτσας πάνω από το διαμέρισμα του Μανφρέντι: ήταν ένας τεράστιος χώρος σαν κατάστρωμα πλοίου, με θέα στους βράχους στα ανοιχτά του Άτσι Τρέτσα.

«Εγώ πάλι βρίσκω περίεργο το ότι, αντί να εκμεταλλευτώ τη μοναδική μέρα της εβδομάδας που δεν έχω δουλειά, περνάω το πρωινό μου μες στην υγρασία κοιτάζοντας εσένα που βουλιάζεις στις φαντασιώσεις σου», απάντησε ο Μανφρέντι.

Αλλά ο Ταμάρο προσποιήθηκε πως δεν άκουγε. Έκανε τις τελευταίες τζούρες από ένα απομεινάρι τσιγάρου.

«Ο μόνος στον οποίο μπορώ να τηλεφωνήσω είναι ο φίλος μου, ο επιθεωρητής Καρμέλο Σπανό. Λες κι έχει κεραίες αυτός ο άνθρωπος, αν κάτι δεν βγάζει νόημα, αυτός θα το τσακώσει στον αέρα. Και δεν με παίρνει για τρελό όταν του ζητάω να με βοηθήσει», κατέληξε, κοιτάζοντας λοξά τον φίλο του, που καθόταν με τα πόδια απλωμένα σε μια από τις πολυθρόνες –χωρίς μαξιλάρια πια– που είχαν ξεμείνει από τη φθινοπωρινή εκκένωση της ταράτσας.

«Ξέρεις τι λέω εγώ, Σάντε; Κάνε ό,τι νομίζεις. Έτσι κι αλλιώς, το χειρότερο που μπορεί να συμβεί είναι να φορτωθείς μια χαλασμένη βαλίτσα, που ένας πολίτης, με ελάχιστο ταλέντο στην ανακύκλωση, αποφάσισε να ξεφορτωθεί με κάπως ανορθόδοξο τρόπο. Πού ξέρεις, μπορεί κάποιος άλλος να την πάρει και να ανακαλύψει κάτι ενδιαφέρον. Και τότε ποιος σ' ακούει».

«Ακριβώς».

«Τώρα μπορούμε να φάμε πρωινό;» ρώτησε ο Μανφρέντι και σηκώθηκε από την πολυθρόνα, αγκυλωμένος σαν ενενηντάχρονος με αρθριτικά.

Ο δημοσιογράφος πέταξε το αποτσίγαρο από την ταράτσα και επιτέλους χαμογέλασε.

«Μπριός και καφέ, τουλάχιστον».

Τα γραφεία της Σκουάντρα Μόμπιλε είχαν αρχίσει και πάλι να γεμίζουν με κόσμο. Μια ομάδα ανθρώπων στεκόταν μπροστά στο γραφείο του αστυνομικού διευθυντή, με τα πρόσωπά τους κουρασμένα αλλά ικανοποιημένα, όπως όταν κάποιος φέρει εις πέρας την εργασία του και τώρα απολαμβάνει τους επαίνους που του αναλογούν.

Ο Τίτο Μάκια ήταν ακίνητος στο κατώφλι και, ακουμπώντας στην κάσα της πόρτας, την έκλεινε ολόκληρη με το επιβλητικό του παράστημα.

«Γκουαράζι, από πού μας έρχεσαι;» φώναξε καθώς την είδε να πλησιάζει με την Μπονατσόλι πίσω της. Ξεκόλλησε από την πόρτα και πήγε προς το μέρος της.

«Συγχαρητήρια, παιδιά», είπε η Βανίνα στους τρεις αστυνομικούς που τη χαιρετούσαν. Έναν υπαρχιφύλακα, έναν αρχιφύλακα και έναν επιθεωρητή Β της Δίωξης Οργανωμένου Εγκλήματος. Οι άντρες την ευχαρίστησαν με μια φωνή.

Μπήκε στο δωμάτιο και πίσω της ακολούθησαν το Μεγάλο Αφεντικό και η Μάρτα.

Ο Μάκια, ως συνήθως, πήγε και κάθισε στο γραφείο του βουλιάζοντας με όλο του το βάρος στην πολυθρόνα, που κάθε φορά υπέφερε από τις συνεχόμενες επί εβδομάδες ταλαντώσεις της.

«Ήταν μεγάλη ικανοποίηση για τα παιδιά», σχολίασε. «Και

για τον επικεφαλής των ερευνών, προφανώς», πρόσθεσε, αυτάρεσκος.

«Μπα; Προσβλήθηκες που δεν σου είπα κι εσένα συγχαρητήρια;» αστειεύτηκε η Βανίνα.

«Όχι δα! Απλώς θα προτιμούσα να ήμουν εγώ αυτός που έπρεπε να σε συγχαρεί».

Η αστυνομική υποδιευθύντρια έπιασε το υπονοούμενο, αλλά δεν απάντησε.

Ο Τίτο δεν έχανε ποτέ ευκαιρία να τη σύρει και πάλι προς εκείνο τον κόσμο από τον οποίο η ίδια είχε αποφασίσει να κρατήσει αποστάσεις.

Πράγματι, ήταν ικανοποιημένα τα παιδιά. Ενθουσιασμένα, όπως συμβαίνει όταν ο στόχος που επιτεύχθηκε ήταν σημαντικός και τα σκουπίδια που συλλέχθηκαν πολλά, έμψυχα ή άψυχα. Μια αίσθηση που γνώριζε καλά εκείνη, τόσες φορές την είχε νιώσει. Επί έξι χρόνια, η Βανίνα τον είχε ζήσει αυτόν τον ενθουσιασμό. Έψαχνε με γυμνά χέρια στην πιο ρυπαρή λάσπη και δούλευε νυχθημερόν για να βγάλει ό,τι μπορούσε από εκεί μέσα. Μέχρι που φοβήθηκε ότι θα βούλιαζε σε εκείνο τον βούρκο. Και η φυγή ήταν η μόνη πιθανότητα σωτηρίας.

Η Μάρτα εκμεταλλεύτηκε την κουβέντα τους για να το σκάσει.

Ο Μάκια την ακολούθησε με το βλέμμα ξύνοντας το πυκνό σκούρο μούσι του, με το πούρο σβησμένο ανάμεσα στα χείλη. Αναστέναξε και κούνησε το κεφάλι. «Τι να πω! Χαρά σ' αυτόν που την καταλαβαίνει».

Από τη μέρα που η Βανίνα τους είχε τσακώσει σε μια παραλία, σε ρομαντικό τετ α τετ, και ανακάλυψε τη σχέση τους, η Μάρτα δεν ήταν πια η ίδια. Τότε η αστυνομική υποδιευθύντρια δεν τους είχε φανερώσει την παρουσία της, αλλά στη συνέχεια άφηνε να της ξεφύγει πού και πού καμιά ατάκα, που

προκαλούσε άκρως αντίθετες αντιδράσεις στους δυο τους. Ο Τίτο απαντούσε αμέσως, δείχνοντας ότι δεν είχε την παραμικρή πρόθεση να κρύψει το γεγονός. Η Μάρτα όμως παρίστανε την ανήξερη κι έκλεινε ερμητικά σαν στρείδι, αποφεύγοντας επιμελώς να μπει σε όποια συζήτηση.

Η εμπιστευτική σχέση που είχε δημιουργήσει με την Γκουαράζι ήδη από την πρώτη στιγμή, μάλιστα ήταν η μόνη που της απευθυνόταν στον ενικό, είχε δεχτεί πλήγμα, αν και μονόπλευρο. Αλλά και η σχέση της με τον Μάκια, μακροπρόθεσμα, άρχιζε να επηρεάζεται από αυτή την ένταση.

Καθισμένη σε μια πολυθρόνα με ροδάκια που είχε σύρει δίπλα στη δική του, η Βανίνα απέφυγε και πάλι να σχολιάσει. Κατά βάθος ήταν ευγνώμων για την αποχώρηση της Μάρτα, που αναμφίβολα του προκάλεσε αμηχανία και τον ανάγκασε να διακόψει την προηγούμενη συζήτηση.

«Θες ακόμα να μάθεις από πού ήρθα;» του θύμισε, εκμεταλλευόμενη το ότι ήταν αφηρημένος.

Ο Μάκια συνήλθε, έτοιμος να ακούσει.

Η Βανίνα του είπε για το ανώνυμο τηλεφώνημα και για την αυτοψία που ακολούθησε.

«Τέσσερα ίχνη ελαστικών δεν σημαίνουν τίποτα, Βανίνα», διαφώνησε ο Τίτο.

«Είναι αλήθεια, θα μπορούσαν να μη σημαίνουν τίποτα. Αλλά πάλι καλά που υπάρχουν έστω αυτά».

Ο Μάκια ζάρωσε το μέτωπο, απορημένος. Όταν η Γκουαράζι μιλούσε με γρίφους σήμαινε ότι το μυαλό της είχε ήδη ανοίξει πανιά για κάποιον άγνωστο προορισμό που, αν και έμοιαζε με το απόλυτο τίποτα, τις ενενήντα εννιά φορές στις εκατό αποδεικνυόταν πως ήταν κάτι σοβαρό.

«Σκέψου λίγο, μια τύπισσα μας κάνει απευθείας κλήση και ζητάει να μιλήσει μαζί μου. Μου λέει ότι τη νύχτα σκότωσαν μια

κοπέλα. Ακούγεται ταραγμένη και, θα πρόσθετα εγώ, φοβισμένη. Μου δίνει μία συγκεκριμένη διεύθυνση: ένα εξοχικό δίπλα στη θάλασσα που, εκ πρώτης όψεως, μοιάζει κλειδαμπαρωμένο για τουλάχιστον δύο μήνες, εκτός από τέσσερα ίχνη ελαστικών τα οποία, αν λάβουμε υπόψη τον καιρό των τελευταίων ημερών, μπορεί να έχουν γίνει μόνο την προηγούμενη νύχτα. Τώρα βέβαια θα μου πεις ότι μπορεί να είναι τυχαίο, αλλά ξέρεις...»

«Εσύ δεν πιστεύεις στα τυχαία γεγονότα μέχρι να αποδείξεις πως όντως είναι τυχαία».

«Κάτι που σπάνια ισχύει», πρόσθεσε η Βανίνα.

Ο υπαρχιφύλακας Φραγκαπάνε χτύπησε την ανοιχτή πόρτα και μπήκε στο γραφείο της υποδιευθύντριας Γκουαράζι.

«Κυρία Γκουαράζι, έκανα την έρευνα για την εξοχική κατοικία. Τώρα πια στο πεντάλεπτο τα μαθαίνεις όλα!»

«Και αυτό το πεντάλεπτο τι αποτελέσματα έδωσε;» ρώτησε η Γκουαράζι. Ο αστυνομικός άρχισε να διαβάζει με ιδιαίτερο ζήλο το περιεχόμενο μιας σελίδας, από το σύστημα πληροφοριών της αστυνομίας, που την είχε γεμίσει με κόκκινες και μπλε σημειώσεις, σαν σχολικό διαγώνισμα.

«Ως ιδιοκτήτης του σπιτιού είναι καταχωρισμένος ο Αλικούτι Αρμάντο, αλλά εδώ και δύο χρόνια κατοικείται νομίμως από την Ιανίνο Λορέντσα, γεννηθείσα στις 13 Φεβρουαρίου του 1990 στις Συρακούσες, και εξακολουθεί να δηλώνεται ως η μόνιμη κατοικία της».

Ο Μάκια χάιδεψε το μούσι του. «Αλικούτι. Αυτό το όνομα το έχω ξανακούσει, αλλά δεν θυμάμαι πού ακριβώς».

«Ας προσπαθήσουμε να εντοπίσουμε αυτή την Ιανίνο», είπε η Βανίνα.

«Ναι, το έχει αναλάβει ο Καρμέλο. Όσον αφορά το όνομα του ιδιοκτήτη, κύριε...»

Ο υπαρχιφύλακας δεν μπόρεσε να τελειώσει τη φράση του

γιατί πέρασε και ο Σπανό την πόρτα, επίσης με μια φρεσκοτυπωμένη σελίδα στο χέρι.

«Λοιπόν», άρχισε πηγαίνοντας στο κέντρο του δωματίου. «Α, καλημέρα, κύριε Μάκια!»

«Καλημέρα, επιθεωρητή. Συνεχίστε, συνεχίστε», απάντησε ο Μάκια γνέφοντάς του να καθίσει.

«Έλεγα, λοιπόν, ότι η ενοικιάστρια της εξοχικής κατοικίας λέγεται Λορέντσα Ιανίνο. Ανύπαντρη, δικηγόρος στο επάγγελμα. Ασκεί τα δικηγορικά της καθήκοντα στο γραφείο Ουσάρο».

«Επικοινωνήστε μαζί της», είπε η Βανίνα.

Ο Σπανό έγνεψε καταφατικά κι αμέσως μετά κούνησε το κεφάλι. «Προσπάθησα πριν από λίγο, κυρία Γκουαράζι. Τηλεφώνησα σε όλους τους αριθμούς που κατάφερα να βρω, αλλά τίποτα. Το κινητό είναι απενεργοποιημένο, στο σταθερό δεν απαντάει κανείς και στο δικηγορικό γραφείο δεν έχει εμφανιστεί ακόμα».

Η Βανίνα και ο Μάκια αντάλλαξαν μια ματιά, εκείνη σαν να έλεγε «Το βλέπεις ότι κάτι παράξενο συμβαίνει;» κι εκείνος σαν να 'θελε να πει «Μη μου πεις ότι όντως θα πάρεις στα σοβαρά τέτοιο πράγμα;».

Ο αστυνομικός διευθυντής σηκώθηκε από την πολυθρόνα, που αναπήδησε.

«Μάλιστα, ενημερώστε με», κατέληξε, ρίχνοντας μια ματιά προς την πόρτα πίσω από την οποία είχε εξαφανιστεί η επιθεωρήτρια Μπονατσόλι.

«Κύριε Μάκια, όσον αφορά το όνομα του ιδιοκτήτη...» επανέλαβε ο Φραγκαπάνε.

«Α ναι, αυτό μου λέγατε πριν. Λοιπόν;»

«Σίγουρα το έχετε ακουστά, και συχνά μάλιστα».

«Γιατί; Ποιος είναι;» ρώτησε η Βανίνα.

«Ο γιος του βουλευτή Αλικούτι».

Ο Σπανό σήκωσε το βλέμμα από το κινητό του, όπου είχε ανοίξει μία από τις λίγες φωτογραφίες της Λορέντσα Ιανίνο που υπήρχαν στο Google.

«Γαμώ το, αυτή η λεπτομέρεια μου ξέφυγε!» Κοίταξε την αστυνομική υποδιευθύντρια. «Αλικούτι Τζουζέπε, ο λεγόμενος Μπεπούτσο», διευκρίνισε. Η Γκουαράζι ζούσε λίγο καιρό στην Κατάνια και μάλλον δεν είχε ακούσει ποτέ για εκείνη τη σημαίνουσα μορφή της τοπικής πολιτικής, που έκανε συχνές επισκέψεις στα μέγαρα της Ρώμης.

«Καλή διασκέδαση, Γκουαράζι» τη χαιρέτησε ο Μάκια με ένα γελάκι, πριν βγει από την πόρτα.

Η Βανίνα πήγε να καθίσει στην ελεύθερη πλέον θέση της. Βούλιαξε στην ταλαντευόμενη καρέκλα και κοίταξε προς τους δύο άντρες που περίμεναν κάτωχροι την αντίδρασή της.

«Θα τη βγάλουμε την άκρη», είπε με έναν αναστεναγμό. Μια σκιά ειρωνείας φάνηκε στα γκρίζα της μάτια και μια υποψία περιπαικτικού χαμόγελου απλώθηκε στα χείλη της, που άγγιζαν το τέταρτο τσιγάρο της μέρας.

Ο Καρμέλο Σπανό πήγε στο γραφείο του και άνοιξε στον υπολογιστή τη σελίδα του Google που έβλεπε στο κινητό του. Άγγιξε το τσεπάκι στο πουκάμισό του, όπου είχε βάλει τα γυαλιά πρεσβυωπίας· τα μισούσε αλλά δίχως αυτά δεν μπορούσε πια να διαβάσει ούτε μία συλλαβή.

Είχε μόλις επιλέξει μια εικόνα, από το Facebook, που η μηχανή αναζήτησης απέδιδε σε κάποια ονόματι Λορέντσα Ιανίνο, και συγκεντρωνόταν για να καταλάβει από τις λεπτομέρειες αν θα μπορούσε να είναι η κοπέλα που αναζητούσαν, όταν χτύπησε το τηλέφωνό του.

Σάντε Ταμάρο, έγραφε η οθόνη.

«Έλα, Σαντίνο!» απάντησε.

«Γεια σου, Μέλο, τι κάνεις; Συγγνώμη που σε ενοχλώ στη δουλειά, αλλά είναι κάτι που δεν μπορεί να περιμένει».

Ο Σπανό χαμογέλασε. Λίγοι πια τον αποκαλούσαν έτσι, όπως επίσης λίγοι αποκαλούσαν τον Ταμάρο «Σαντίνο». Ήταν τα υποκοριστικά με τα οποία γνωρίζονταν από παιδιά στο κατηχητικό, όταν έπαιζαν, πάντα ζευγάρι, ποδόσφαιρο στην αυλή: ο ένας στο τέρμα κι ο άλλος στην επίθεση.

«Πες τα μου όλα. Τι έγινε;»

Ο Σαντίνο του διηγήθηκε την ιστορία μιας βαλίτσας που ένας άντρας, κάπως ύποπτος κατά τα λεγόμενά του, είχε πετάξει στα βράχια την προηγούμενη νύχτα, στο τέλος της παραλιακής του Σκαρνταμιάνο: του δρόμου που, αν είχε ολοκληρωθεί εγκαίρως, θα είχε συνδέσει το Άτσι Καστέλο με το Άτσι Τρέτσα. Κατά την άποψή του –ή, όπως έσπευσε να διορθώσει ο επιθεωρητής, κατά τη φαντασία του– οι επιφυλακτικές κινήσεις του άντρα και η προσπάθεια που κατέβαλε για να μεταφέρει την αποσκευή υποδήλωναν ότι το περιεχόμενο ήταν άξιο επιθεώρησης.

«Μήπως να έστελνες κάποιον από τους άντρες σου;» πρότεινε ο Σάντε.

Ο Σπανό έβαλε τα γέλια. «Ναι, οπωσδήποτε! Λες και δεν έχουμε δουλειά εδώ πέρα».

«Μέλο, πίστεψέ με, νομίζω ότι κάτι δεν πάει καλά. Το νιώθω».

«Τουλάχιστον θυμάσαι το αυτοκίνητο από όπου κατέβηκε αυτός ο τύπος; Ή το πρόσωπό του;»

«Το πρόσωπο, όσο και να το ήθελα, δεν… Αλλά το αυτοκίνητο μπορεί».

Ο Καρμέλο το μυριζόταν ότι αυτή η ιστορία δεν ήταν παρά καρπός της αχαλίνωτης φαντασίας του φίλου του. Αλλά αν αρνιόταν να τον βοηθήσει, θα σήμαινε κατά κάποιον τρόπο ότι η ιδέα του, όσο παλαβή κι αν ήταν, δεν ήταν άξια προσοχής.

Ο Σαντίνο ήταν εύθικτος άνθρωπος, ικανός να του κρατήσει κακία. Κι έπειτα, δεν τον έλεγες και χαζό: πέρα από την πυρετώδη φαντασία του, ο δημοσιογράφος διέθετε μύτη λαγωνικού, που κάπου κάπου έπεφτε διάνα.

«Θα δω τι μπορώ να κάνω. Δεν σου εγγυώμαι τίποτα, αλλά αν προλάβω να τελειώσω ως το διάλειμμα για φαγητό, μπορούμε να τσιμπήσουμε κάτι παρέα στο Άτσι Καστέλο. Κι έτσι θα πάμε να μου δείξεις αυτή τη βαλίτσα».

Ο Σάντε Ταμάρο τον ευχαρίστησε ενθουσιασμένος.

Μόλις έκλεισε το τηλέφωνο, ο Σπανό συγκεντρώθηκε και πάλι στην έρευνά του. Αν η Ιανίνο παρέμενε μη προσβάσιμη, γνωρίζοντας την Γκουαράζι, σύντομα θα του ερχόταν κατακέφαλα ένα ζόρικο καθήκον: να ενοχλήσει τους γονείς της κοπέλας και να αναζητήσει την τύχη της. Η τριακονταετής εμπειρία του του δίδασκε ότι δεν υπήρχε κανένας τρόπος να το κάνει αυτό χωρίς να προκαλέσει ένα οικογενειακό δράμα. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν αποκλειόταν το δράμα αυτό να είχε λογική βάση.

Έκανε μια τελευταία, μάταιη, προσπάθεια να τηλεφωνήσει σε όλους τους αριθμούς που είχε βρει. Το κινητό της Ιανίνο εξακολουθούσε να μην είναι προσβάσιμο, ούτε από το δικηγορικό γραφείο Ουσάρο υπήρχε κάποιο νέο.

Κοίταξε την ώρα, ήταν σχεδόν μία. Υποχρεώσεις για μεσημεριανό στο σπίτι δεν είχε πια. Εδώ και ενάμιση χρόνο, δεν τον περίμενε κανείς εκεί, γι' αυτό άξιζε να ικανοποιήσει το παλαβό αίτημα του Σάντε Ταμάρο και να του αφιερώσει μια ωρίτσα.

Έκλεισε τον υπολογιστή και σηκώθηκε από την καρέκλα.

Ο Φραγκαπάνε είχε μόλις μπει στο δωμάτιο εφοδιασμένος με μια θερμική τσάντα και έστρωνε τραπέζι πάνω στο γραφείο του: σαλάτα με ζυμαρικά, φριτάτα με ρικότα και μια τάρτα.

«Σήμερα η Φινούτσα ξεπέρασε τον εαυτό της!» σχολίασε ο Σπανό.

«Έκανε δύο συνεχόμενες νυχτερινές βάρδιες, για να βοηθήσει μια συνάδελφο, και σήμερα έχει ρεπό. Αλλά επειδή δεν μπορεί να κάθεται με σταυρωμένα χέρια, σηκώθηκε νωρίς και μου ετοίμασε μεσημεριανό».

Η γυναίκα του Σαλβατόρε Φραγκαπάνε ήταν νοσηλεύτρια. Δούλευε σαν το σκυλί, κάνοντας υπερωρίες μέρα νύχτα, για να σπουδάσει ο μοναχογιός τους στο Πανεπιστήμιο Μποκόνι.

«Να 'ξερες πόσο σε ζηλεύω, Σαλβατόρε».

Ο υπαρχιφύλακας χαμογέλασε. Το ήξερε, ωστόσο, και στενοχωριόταν που τον έβλεπε έτσι, πολύ μάλιστα.

Ο Καρμέλο τον χαιρέτησε με ένα φιλικό χτύπημα στον ώμο κι έπειτα βγήκε από το δωμάτιο.

Η Βανίνα χτύπησε την πόρτα της Μάρτα και τη βρήκε στο γραφείο να τακτοποιεί τα χαρτιά της. Το διπλανό της γραφείο, του Νουνάρι, ήταν κενό, σημάδι ότι ο αρχιφύλακας είχε ήδη βγει για το μεσημεριανό του. Στο τελευταίο γραφείο, σε μια γωνιά στο βάθος του δωματίου, ο αστυφύλακας Λο Φάρο έτρωγε ένα σάντουιτς με τα ακουστικά στα αφτιά και το βλέμμα καρφωμένο στην οθόνη του υπολογιστή.

Η αστυνομική υποδιευθύντρια πλησίασε.

«Λο Φάρο», του φώναξε. Εκείνος δεν απάντησε.

Στήθηκε πίσω από την οθόνη με τα χέρια σταυρωμένα και παγωμένο βλέμμα.

Ο νεαρός πετάχτηκε όρθιος, βγάζοντας τα ακουστικά.

«Κυρία Γκουαράζι!» τσίριξε, κουνώντας με αγωνία το ποντίκι για να κλείσει τη σελίδα.

Η Βανίνα βρέθηκε εγκαίρως δίπλα του ώστε να προλάβει να δει τι κοίταζε.

«Σταμάτα λίγο», τον διέταξε.

Τέσσερα άτομα μέσα σε ένα δωμάτιο κουβέντιαζαν ζωηρά. Μεταξύ τους η αστυνομική υποδιευθύντρια αναγνώρισε έναν τραγουδιστή που δεν θυμόταν το όνομά του, είχε ακουστεί για λίγο χωρίς να αφήσει καμιά εντύπωση.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε.

Ο Λο Φάρο χαμήλωσε το βλέμμα.

«*Μεγάλος Αδερφός Vip*», απάντησε, χαμηλόφωνα.

«*Μεγάλος Αδερφός;*» επανέλαβε εκείνη.

«*Vip*», διευκρίνισε ο νεαρός, όλο και πιο αμήχανος.

«Α. Και έχει καμιά διαφορά;»

«Νιν... ναι, γιατί εδώ οι συμμετέχοντες είναι διάσημοι».

Η Γκουαράζι κοίταξε πάλι την οθόνη. Εκτός από τον τραγουδιστή δεν αναγνώριζε κανέναν. Αλλά εκείνη χρησιμοποιούσε την τηλεόραση μόνο για να βλέπει ταινίες, κυρίως της παλιάς εποχής, κατά προτίμηση ασπρόμαυρες, άρα δεν θα μπορούσε να τους ξέρει. Γύρισε προς τη Μάρτα, η οποία παρακολουθούσε τη σκηνή με ένα ύφος μεταξύ διασκέδασης και αμηχανίας.

«Ώστε διάσημοι, λες;»

Ο Λο Φάρο έγνεψε καταφατικά, ξεροκαταπίνοντας σαν να τον ανέκριναν σε δίκη.

Η Βανίνα προτίμησε να μην τον βασανίσει άλλο.

«Πώς και δεν σε είδα το πρωί;»

«Ε... είχα πάει στη συνέντευξη Τύπου...»

«Α! Και γιατί δεν το ήξερα εγώ αυτό;»

«Με συγχωρείτε, κυρία Γκουαράζι, αλλά στο γραφείο δεν είχα τι να κάνω και...»

«Λο Φάρο, πάντα υπάρχει κάτι να κάνεις. Και κάθε φορά εσύ δεν είσαι στο πόστο σου».

Ο νεαρός έγινε κατακόκκινος.

«Μα νόμιζα ότι η συνέντευξη Τύπου του κυρίου Μάκια ήταν σημαντική…»

«Για σένα; Πώς κι έτσι;»

Ο αστυνομικός έμεινε σιωπηλός.

Το ότι η ειδικότητα του Λο Φάρο ήταν να τρέχει και να γλείφει τον αστυνομικό διευθυντή, η Βανίνα το είχε καταλάβει το πρώτο δευτερόλεπτο μετά την τοποθέτησή του στο τμήμα. Κατά τα άλλα, ο αστυνομικός, χρόνια πριν, δεν είχε έρθει στον Τομέα Εγκλημάτων Κατά Ζωής με την αξία του. Αλλά ατύχησε. Γιατί αν ένα πράγμα δεν ανεχόταν η Βανίνα ήταν κάτι τύποι σαν αυτόν, που με εκείνη επικεφαλής κινδύνευαν να έχουν μια καριέρα αντιστρόφως ανάλογη του αριθμού γλειψιμάτων που πρόσφεραν απλόχερα δεξιά κι αριστερά. Και σε αυτό ο Μάκια ήταν απόλυτα σύμφωνος.

Του έδωσε πίσω τα ακουστικά.

«Εμπρός, φάε το σάντουιτς».

Ο αστυφύλακας την ευχαρίστησε.

Η Βανίνα πλησίασε στο γραφείο της Μπονατσόλι.

«Θα 'ρθεις να φάμε παρέα;» τη ρώτησε.

Η Μάρτα έριξε μια φευγαλέα ματιά στην οθόνη του κινητού της.

«Δεν πρόκειται να γυρίσει πριν τις τρεις», την πρόλαβε η αστυνομική υποδιευθύντρια, αυτή τη φορά χωρίς ειρωνεία.

«Εντάξει», απάντησε η κοπέλα.

Πήρε το σακάκι της από την κρεμάστρα και την ακολούθησε.

Η τρατορία *Νίνο* ήταν γεμάτη. Έπρεπε να περιμένουν τουλάχιστον πέντε λεπτά ώσπου ο ιδιοκτήτης –ο Νίνο– να καταφέρει να τους βρει μια ελεύθερη γωνίτσα· έπειτα τις συνόδεψε και τους τράβηξε τις καρέκλες για να καθίσουν, κατά τους συνήθεις ιπποτικούς του τρόπους.

Η Μάρτα παρήγγειλε σούπα βελουτέ από φάβα, μία από τις

λίγες βίγκαν επιλογές που πρόσφερε το μενού, ενώ η Βανίνα όρμησε στο αγαπημένο της πιάτο: ποικιλία από γεμιστά ρολάκια και κεφτεδάκια. Ο Νίνο πρότεινε επίσης μια καπονάτα λαχανικών, που ταίριαζε και στις δύο.

«Σκεφτόμουν την τύπισσα που τηλεφώνησε το πρωί», είπε ξαφνικά η Μάρτα, μόλις έφυγε ο άντρας, αφήνοντας στο τραπέζι το ψωμί και το καθιερωμένο μπολ με ελιές και μυρωδικά. «Δεν ξέρω γιατί, αλλά έχω κι εγώ την αίσθηση ότι δεν αστειευόταν. Κι έπειτα, εσένα σου φαίνεται σύμπτωση το σπίτι που μας ανέφερε να έχει νοικιαστεί σε μια νεαρή γυναίκα;»

«Κι εσύ πού το ξέρεις ότι η ενοικιάστρια είναι νεαρή; Δεν νομίζω ότι ήσουν εκεί όταν μας το αποκάλυψε ο Σπανό», αστειεύτηκε η Βανίνα.

Η Μάρτα πήρε μια ανάσα. «Εντάξει, μου το είπε ο Τίτο. Χάρηκες τώρα;»

«Όχι, ανακουφίστηκα! Τουλάχιστον θα σταματήσουμε να παίζουμε θέατρο».

Το βλέμμα της επιθεωρήτριας έδειχνε ότι δεν είχε πειστεί γι' αυτό.

Η Βανίνα της χαμογέλασε, έγειρε μπροστά και της έδωσε ένα τρυφερό χτύπημα στο χέρι.

«Έλα, μικρούλα μου, πάψε να το παίζεις βόρεια και χαλάρωσε».

«Και τι σχέση έχει που είμαι από τον Βορρά;»

«Πώς δεν έχει. Δεν είσαι και πολύ ευπροσάρμοστος άνθρωπος, καλή μου».

«Σε διαβεβαιώνω ότι εμείς στην Μπρέσα είμαστε το ίδιο ευπροσάρμοστοι με εσάς στην Κατάνια».

«Εγώ όμως είμαι από το Παλέρμο».

«Εντάξει, με εσάς στο Παλέρμο».

«Και τώρα πες μου γιατί τον ταλαιπωρείς τον φουκαριάρη

τον κρυφοαγαπητικό σου με τις αβεβαιότητές σου. Είχε ένα βλέμμα το πρωί, αγνώριστος ήταν, όταν το 'βαλες στα πόδια από το γραφείο μου».

Η Μάρτα σοβάρεψε. «Βανίνα, ο κρυφοαγαπητικός μου, όπως τον περιγράφεις, είναι και το αφεντικό μου. Ή μάλλον, όπως τον λέτε εσείς, το Μεγάλο Αφεντικό. Ο αστυνομικός διευθυντής της Σκουάντρα Μόμπιλε στην οποία υπηρετώ ως επιθεωρήτρια. Αν μαθευτεί ότι είμαστε μαζί, από "επιθεωρήτρια Μπονατσόλι" θα μετατραπώ σε "γκόμενα του αφεντικού" πριν προλάβεις να πεις κύμινο».

Η αστυνομική υποδιευθύντρια σκέφτηκε την απάντησή της.

«Εντάξει, έχεις κι εσύ τα δίκια σου. Αλλά δεν νομίζω ότι αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να λύσεις το πρόβλημα. Αν θες τη γνώμη μου, όταν κρύβεσαι είναι χειρότερο. Γιατί, όπως το ανακάλυψα εγώ, μπορεί να το ανακαλύψουν και οι άλλοι. Και τότε, πίστεψέ με, όσο πιο επίσημη θα είναι η ιστορία σας τόσο λιγότερα θα είναι και τα κουτσομπολιά».

Η Μάρτα ανασήκωσε τους ώμους, σαν να ήθελε να κλείσει τη συζήτηση.

Η άφιξη του Νίνο με τα πιάτα βοήθησε τον σκοπό της.

Η Βανίνα σεβάστηκε την επιθυμία της. «Ας μιλήσουμε για σοβαρά πράγματα, τότε. Ελπίζω ο Σπανό να μπορέσει να εντοπίσει την Ιανίνο», είπε καρφώνοντας ένα κεφτεδάκι και κραδαίνοντάς το μπροστά στα μάτια της επιθεωρήτριας, που αντέδρασε με έναν μορφασμό ανάμεσα στην αηδία και το γέλιο. Τα τεράστια πράσινα μάτια της έλαμψαν.

«Αν και φοβάμαι...» συνέχισε, χωρίς να ολοκληρώσει τη σκέψη της. Ήταν προφανές ότι, αν τη Λορέντσα Ιανίνο την είχε καταπιεί η γη, το ανώνυμο τηλεφώνημα που δέχτηκαν το πρωί θα άρχιζε να βγάζει νόημα. Ένα δυνητικά αδυσώπητο νόημα.